

VAJSENBEEK PÉTER

Az utolsó csönd

Abban a váratlan, félórányi sötétben,
amikor az önjelölt próféták elhallgatnak,
és a meddő viták
mint eltaposott fűcsomók,
alárendelik magukat egy nagyobb akaratnak,
hallani lehet a pénzmozgás
súlyos és hullámzó moráját,
az érdekek húsbavágó suttogását.
Aki mégis szóra nyitja száját,
úgy érzi, tüdeje égő erdő,
torkában sáskák, és a víz,
ami szomját olthatná, minden
érvével együtt elpárolgott.
Akiak kezükben próbálják menteni,
amit eddig felhalmoztak,
úgy hullajtják majd el, mint
fa a túlrejt termést.

Viszont mégis
megmarad a föld a lábuk alatt,
a csillagok a fejük felett,
a szégyen a szívükben,
és hiába minden
feszültség és félelem,
még meghalni sem
tudnak egy nagyobb akarat szerint.